

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **B. J.**, narozené, bytem, zastoupené Mgr. Karlem Belatkou, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Žižkova 12, Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2014, vypraveného 19. 9. 2014, č. j. KUJI 62971/2014, sp. zn. OOSČ 686/2014 OOSC/194/PK/2,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 18. 9. 2014, vypravené 19. 9. 2014, č. j. KUJI 62971/2014, sp. zn. OOSČ 686/2014 OOSC/194/PK/2, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 20.994 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Karla Belatky, advokáta se sídlem AK Jihlava, Žižkova 12.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2014, č. j. KUJI 62971, sp. zn. OOSČ 686/2014 OOSC/194/PK/2, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu žalovaným zamítnuto odvolání žalobkyně a současně potvrzeno napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 2. 6. 2014, č. j. MMJ/OD/4454/2014-11, JID: 96246/2014/MMJ, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů,

kterého se měla dopustit porušením ust. § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) a d) zákona o silničním provozu tím, že dne 18. 2. 2014 v 16.05 hod. jako řidič vozidla Š. O. r. z. v Jihlavě na křižovatce ulic H. a Z., ve směru jízdy od City Parku na P., nezastavila vozidlo na signál se žlutým světlem „Pozor“ a následně vjela do křižovatky v době, kdy v jejím směru jízdy měl svítit signál s červeným světlem „Stůj“.

Za výše uvedený, údajně spáchaný, přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a současně jí byla uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

1. Žalobkyně namítá, že skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 2 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích jednáním, které je jí kladeno za vinu, nenaplnila. Tvrdila, a i nadále tvrdí, že v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními nenaplnila skutkovou podstatu žádného dopravního přestupku, neboť jako řidička při jízdě dne 18. 2. 2014 již nestačila bezpečně zastavit své vozidlo před hranicí křižovatky Znojemská Hradební v Jihlavě a z tohoto důvodu pokračovala v jízdě křižovatkou tak, jak jí to umožňuje ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
2. V této souvislosti je nutno poukázat na jeden z principů trestního i přestupkového práva zakotvený mimo jiné i v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy princip „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege“. Přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo „.... nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu“, přičemž zastavit vozidlo dle § 2 písm. p) zákona o silničním provozu znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče“. Dle svého přesvědčení žádnou z těchto povinností neporušila, neboť nevjela do křižovatky na světelný signál „Stůj!“, ale na žlutý světelný signál.

Ust. § 70 zákona o silničním provozu stanoví pravidla chování řidičů za situace, kdy je provoz řízen světelnými signály. Je nepochybně pravdou, že ve svém odst. 2 písm. a) ukládá řidiči povinnost na signál s červeným světlem „Stůj!“ před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ vozidlo toliko zastavit. Uvedené ustanovení však nelze vykládat izolovaně, bez návaznosti na další úpravu chování řidičů při řízení provozu světelnými signály. Již následující ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) totiž stanoví, že řidič, pokud nemůže bezpečně vozidlo zastavit před uvedenou hranicí křižovatky, může pokračovat v jízdě, a tedy se jedná o jednání dovolené a nenesoucí materiální ani formální znaky přestupku a nemůže být tedy ani jako nedovolené sankcionováno. Je tedy zřejmé, že ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je nezbytné vykládat v souvislosti s následnou úpravou povinnosti řidiče při dalších světelných signálech tak, jak je to uvedeno v § 70 odst. 2 písm. d).

V tomto případě je totiž nutno vycházet v první řadě z významu, smyslu a účelu zákona o silničním provozu. A tím je mimo jiné taková úprava pravidel chování účastníků provozu na pozemních komunikacích a pravidel řízení a provozu na pozemních komunikacích, aby nedocházelo ke škodám na zdraví a majetku osob. Ust. § 70 zákona o silničním provozu stanoví taková pravidla chování v případech, kdy je provoz řízen světelnými signály. Je proto nutné je vykládat tak, aby byl naplněn jeho účel, tedy aby dle něho mohl probíhat za situace

jím upravené provoz na pozemních komunikacích, pokud možno bezkonfliktně, bez vzniku nehod a z toho vyplývajících škod. Takovým způsobem správní orgány však nepostupovaly.

Dle ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu znamená při řízení provozu na křižovatce řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.

Dle ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu znamená při řízení provozu na křižovatce řidiče signál se žlutým světlem „Pozor!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; **je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě.**

S odkazem na obsah výroku napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, je pak žalobkyně přesvědčena o tom, že v jednom okamžiku nemohla porušit ust. § 70 odst. 2 písm. a), tedy nezastavit vozidlo před příčnou čarou souvislou a vjet do křižovatky na světelný signál s červeným světlem Stůj a současně porušit ust. § 70 odst. 2 písm. d), tedy nezastavit vozidlo před příčnou čarou souvislou a vjet do křižovatky na žlutý světelný signál, a to za situace, kdy, s ohledem na rychlost vozidla a vzdálenost od příčné čáry souvislé, nebyla schopna vozidlo bezpečně zastavit. Z výroku napadeného rozhodnutí je pak na jednu stranu viněna k vjetí do křižovatky tzv. na červenou a na druhou stranu je viněna z vjetí do křižovatky na žlutou barvu světelné signalizační soustavy. Z uvedeného výroku napadeného rozhodnutí pak vyplývá nerozhodnost, nejednoznačnost přestupkového jednání, z jehož spáchání je viněna a za absence konkrétního přímého důkazu je přesvědčena o tom, že se žádného ani obou porušení nemohla dopustit v rámci jednoho, v rozhodnutí popisovaného jednání, neboť pokud měla údajně vjet do křižovatky na červenou, pak ovšem nemohla vjet do křižovatky na žlutou a naopak, když opakovaně poukazuje na dovětek za středníkem ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu týkající se možnosti vjetí do křižovatky z důvodu nemožnosti bezpečného zastavení vozidla před dopravní značkou „příčná čára souvislá“. Má za to, že výrok o její vině a konkrétní právní kvalifikace nedovoleného jednání či porušení obsah napadeného rozhodnutí je formulován alibisticky tak, aby mohla být postižena, buď za porušení ust. § 70 odst. 2 písm. a) nebo b), a to za absence jakéhokoliv přímého důkazu prokazujícího jednu či druhou variantu údajného přestupkového jednání.

Ve výše uvedeném postupu žalovaného spatřuje žalobkyně nezákonnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení.

3. V souvislosti s výše uvedeným dále poukazovala na ust. § 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu.
4. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, je správní orgán přímo povinen zjišťovat všechny důležité okolnosti pro ochranu veřejného zájmu a současně je povinen zjišťovat

z úřední povinnosti i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán má také, dle § 52 správního řádu, provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Proto, aby mohlo být rozhodnutí přezkoumatelné a byla vyloučena správní libovůle a podezření z porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces v rozhodování správního orgánu, tak za tímto účelem by mělo být odůvodnění rozhodnutí v souladu se skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné s právními závěry na straně druhé a důvody rozhodnutí by měly být objektivně přezkoumatelné odvolací instancí.

Pokud jde o obsah rozhodnutí žalovaného, je přesvědčena o tom, že rozhodnutí žalovaného, a potažmo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné, a to zejména z hlediska nedostatku konkrétních skutkových podkladů, o nichž se zmíní dále. Je zcela zřejmé, že žalovaný v rámci svého rozhodnutí vychází z podkladů, které jsou pouhými nekonkrétními domněnkami a jeho rozhodnutí je založeno pouze na hodnocení dvou důkazů, a to plánu světelného signalizačního zařízení, v jehož závěru je zmínka vystavitele o neprůkaznosti porušení předpisů a nutnosti opatření konkrétních důkazů o porušení dopravních předpisů. Toto vyjádření firmy Patriot je pak doplněno rozporuplnými výpověďmi policistů, když zjevné nesrovnalosti v jejich výpovědích žalovaný hodnotí jako „konzistentní“. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že rozhodnutí žalovaného je aktem policejní a správní libovůle a snahy o získání finančních prostředků do rozpočtu města a nikoliv proklamovanou snahou o objektivní a důsledné objasnění a prošetření věci a případné potrestání pachatele.

Je zřejmé, že správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání skutečně stalo, a že se jednání skutečně dopustil ten, kdo má být postižen a současně vylučovat možnost jiného závěru.

I nadále žalobkyně zastává stanovisko, že je nevinnou a skutku, z jehož spáchání je viněna napadeným rozhodnutím, se dne 18. 2. 2014, ani jiného dne, nedopustila. I nadále je přesvědčena o tom, že rozhodnutí žalovaného její pochybnosti nerozptýlilo, že správní orgán nezachoval patřičnou objektivnost a nestrannost a zcela jednostranně v neprospěch žalobkyně hodnotí zcela diametrálně odlišné a zcela si odporující výpovědi policistů, které jsou navíc založeny jen na pouhých dohadech a domněnkách v podobě tzv. „logických úvah“ samotných policistů a nikoliv na svědectví těchto policistů, které by bylo svědectvím tzv. „na vlastní oči“. Z takto pojatého odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaným pak nevyplývá krom zmíněných obecně užívaných a nepodložených frází a obecně nepřiléhavě užívaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o hodnocení postavení policistů, žádné konkrétnější vymezení úvah správního orgánu, kterými byl veden k vydání napadeného rozhodnutí za situace existujících rozporů, pochybností či neprokázaných okolností celé věci, kdy se zcela

nedůvodně a neodůvodněně správní orgán přiklonil a vyložil všechny tyto pochybnosti zcela v neprospěch žalobkyně, když navíc odmítl veškeré důkazní návrhy na ohledání na místě samém na předmětné křižovatce a provedení měření a návrh na následné vypracování znaleckého posudku jako nadbytečné s pouhým odkazem na obsah plánu světelného signalizačního zařízení od firmy Patriot a výpovědi policistů, a to zvláště za situace, kdy sám prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí konstatuje, že „**nejsou zaznamenány žádné stopy, není známa rychlost vozidel ani jejich přesná poloha, když za této nedostatečné důkazní situace nedůvodně a předčasně předjímá, že by závěry znaleckého posudku stejně vycházely z vyjádření firmy P.**“ s tím, že jako důkazním prostředkem nejvyšší důkazní hodnoty je důkaz svědeckou výpovědí zakročujících policistů F. a N., kteří však na vlastní oči spáchání údajného přestupkového jednání žalovanou na vlastní oči neviděli a jejich svědectví jsou pouhými subjektivními odhady, dohady a domněnkami, které však žalovaný vzal za zcela objektivní, a jak sám uvádí ve svém rozhodnutí, za **konzistentní podklad pro své rozhodnutí.** Je zřejmé, že žalovaný rozhodoval ve věci bez řádného prošetření a zjištění všech objektivních okolností a bez odstranění všech rozporů a odůvodněných pochybností, když svůj závěr o vině žalobkyně založil pouze na **nezjištěných stopách, nezjištěných rychlostech vozidel, nezjištěných polohách vozidel a na rozporných výpovědích policistů, kteří dle jejich vyjádření, neviděli, ani objektivně vidět nemohli, jaké světlo signalizační soustavy ve směru jízdy žalobkyně svítilo v době, když vjela do křižovatky.** Pokud pak žalovaný polemizuje o rychlosti jejího vozidla, pak se skutečně jedná o pouhou polemiku, neboť rychlost jejího vozidla nebyla žádným objektivním způsobem zjištěna, prokázána ani doložena a tvrzení policisty N. o nepřekročení dovolené rychlosti je pouhou subjektivní domněnkou tak, jako je domněnkou tvrzení policistky F. o tom, že vozidlo žalobkyně mělo křižovatkou projíždět 30-40 km rychlostí, což jsou hodnoty rozdílné a za uvedené situace nepřezkoumatelné, a proto z nich nelze vycházet při hodnocení objektivního stavu věci tak, jak to učinil žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí.

Tatáž nepřezkoumatelná situace se týká i absence nezjištěných konkrétních hodnot polohy jednotlivých vozidel žalobkyně a policistů v době, kdy měla na signalizačním zařízení svítit žlutá světla pro oba směry, když v podání svědků je těchto subjektivních odhadů více a jsou mezi sebou ve vzájemných rozporech. Tatáž situace se týká i nedostatečného zjištění, resp. zcela absentujících informací a údajů o polohopisných poměrech samotné křižovatky, tedy vzájemných vzdálenostních limitů, např. příčných čar souvislých, přechodů a semaforů atd., a to zejména ve vztahu k obsahu výpovědi jediných neočitých svědků - policistů a jízdě vozidla žalobkyně.

S ohledem na obsah rozhodnutí žalovaného je pak pro žalobkyni zcela nepochopitelné, že žalovaný převzal stanovisko prvostupňového správního orgánu a ignoruje absenci nezjištěných časových a vzdálenostních limitů, neodstraněné rozpory, objektivně existující pochybnosti ve výpovědích policistů a ve vztahu k jejich pouhým tzv. „logickým úvahám“, jednostrannými a objektivně ničím nepodloženými hodnocením pouhých dvou důkazů, a to je plán signalizačního zařízení a zmíněné výpovědi policistů, když tak, jako i další správní orgány, jako svoji berličku a náhradu za další neexistující důkazy, nedůvodně a nepřiléhavě užívá rozhodnutí NSS o funkci, úloze a postoji policistů při výkonu služby, když jeho užitím se snaží vtisknout výpovědím policistů objektivní a věrohodný charakter, ačkoliv sami policisté uvedli, že na vlastní oči neviděli jaký světelný signál svítil na semaforu ve směru, v němž do křižovatky vjížděla žalobkyně a domněnka o jízdě žalobkyně na červenou vychází

z jejich „logických úvah“, stejně jako rychlost vozidla žalobkyně a poloha jejich vozidla v průběhu svitu jednotlivých signálů světelné signalizační soustavy v obou předmětných směrech.

Za této situace pak je zřejmé, že nebylo v uvedeném správním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, je nutné rozhodnout ve prospěch obviněného. S ohledem na provedené řízení pak je zřejmé, že neexistuje žádný konkrétní podklad ani důkaz o tom, že by se žalobkyně měla dopustit jednání, z něhož je viněna a mělo být tedy postupováno v rámci zásady“ in dubio pro reo“ a nikoliv tak, že napadené rozhodnutí je založeno na pouhých domněnkách a subjektivních dohadech a odhadech, a to bez jakéhokoliv objektivního podkladu, kdy jej za této situace žalobkyně považuje za produkt správní libovůle, neboť skutkový stav nebyl zjištěn a objasněn tak, aby nevzbuzoval důvodné pochybnosti a mohl být objektivním podkladem pro rozhodnutí. Na základě těchto okolností pak považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřesvědčivé, neobjektivní a nemůže jej přijmout a ztotožnit se s ním, neboť pokud by věc byla řádně a důsledně správním orgánem prošetřena a objasněna (zjištěny všechny podstatné údaje a odstraněny rozpory a proveden znalecký posudek), nemohl by žalovaný dospět k takovému závěru o její vině a vydat napadené rozhodnutí ve znění, v jakém jej vydal.

Pokud pak žalovaný založil závěry svého rozhodnutí na vyjádření firmy Patriot, pak tato firma v rámci uvedeného vyjádření dále, krom jiného, **upozorňuje na to, že pokud není prokazatelný důkaz o nerespektování signálů SSZ, nelze v době fázového přechodu předjímat, zda došlo k porušení zákona č. 361/2000 Sb.** V rámci uvedeného vyjádření se pak firma Patriot zmiňuje i o tom, že **mezičas 3 sec znamená, že nastává společný svit v délce 2 posledních vteřin žlutého signálu vozidlové signální skupiny, které signál volno skončil a červenožlutého signálu vozidlové signální skupiny, které signál volno začíná. To znamená, že poslední dvě vteřiny svítilo žluté světlo, jak pro směr, v němž jela žalobkyně, tak i pro směr, z něhož do křižovatky mělo vjíždět vozidlo policistů.**

Z uvedeného je zřejmé že žalovaný bez dalšího doplnění zcela převzal, dle názoru žalobkyně zcela nesprávně závěry a argumentaci prvostupňového správního orgánu, a to i přes to, že dle sdělení firmy Patriot svítí žlutá světla světelného signalizačního zařízení v obou předmětných směrech poslední 2 vteřiny současně. Pokud pak k uvedenému současnému svitu žlutého světla přistoupí zcela rozporné výpovědi policistů o nekonkrétní odhadované poloze vozidla žalobkyně v době rozjezdu vozidla policistů, o rozjezdové rychlosti vozidla policistů, o odhadované a opět rozporné rychlosti vozidla žalobkyně, tak neexistuje žádný konkrétní důkaz ani objektivní podklad vedoucí k nepodloženému výpočtu, který učinil správní orgán ve vztahu k rychlosti a dráze, kterou mělo ujet vozidlo žalobkyně za určitý časový úsek. Tento výpočet pak vyznívá zcela neobjektivně zvláště za situace, kdy správní orgán pracuje s rychlostí vozidla obviněné 50 km/h, ačkoliv policisté označení jako „důkazní prostředky s nejvyšší důkazní hodnotou“ se zmiňují jeden o rychlosti, která neměla přesáhnout 50 km/h a druhý o rozmezí rychlosti 30 až 40 km/h, když nutno podotknout to, že i samotní policisté se o těchto hodnotách zmiňují jako o pouhých subjektivních odhadech, neboť neexistuje žádné její objektivní změření. Za této situace pak vyvstává otázka, zda např. rychlost vozidla žalobkyně nebyla vyšší než dovolená, případně zda nedošlo k nějakému prudkému zrychlení v době svitu žlutého světla v době jeho posledních 2 vteřin, když uvádí, že **do křižovatky vjížděla na žluté světlo a jela takovou rychlostí, že nebyla schopna vozidlo bezpečně zastavit před hranicí křižovatky, což jí zákon umožňuje a nejedná se**

o nedovolené jednání. Totéž se pak vztahuje i na rozporná tvrzení ohledně opět odhadované polohy vozidel policistů a žalobkyně v určitém časovém úseku, tedy mezi přepnutím žlutého světla na červené ve směru jízdy žalobkyně a přepnutím žlutého světla na zelené ve směru jízdy policistů. Tyto rozpory mohly být správním orgánem odstraněny ohledáním na místě samém na předmětné křižovatce a je zcela zřejmé, že správní orgán neprovedl žádná měření v křižovatce ani ověření výpovědí policistů na místě samém na předmětné křižovatce tak, aby se odstranily všechny rozpory a co nejvíce se objektivizovaly hodnoty, z nichž by bylo možné vyjít při zadání znaleckého posudku. Tyto důkazní návrhy byly správním orgánem odmítnuty a žalovaný se spokojil se stavem, kdy prvostupňový správní orgán zcela rezignoval na objektivní postup, věci se řádně, objektivně ani podrobně nezabýval, převzal závěry o nezjištěných rychlostech vozidel, nezjištěných polohách vozidel a neexistujících důkazů, a tedy z pouhých odhadů a tzv. „logických úvah“ policistů, kteří nemohou poskytnout, a také neposkytli svědectví na vlastní oči, kdy by se dalo podpůrně použít rozhodnutí NSS, č. j. 4As 19/2007. Takový postup nemůže být objektivním základem pro závěry správního orgánu o vině žalobkyně ze spáchání přestupku ani pro uložení sankce.

Současně pak žalobkyně uvádí, že žalovaný zcela nedůvodně a nepřiléhavě vyzdvihuje výpovědi policistů jako důkazní prostředky s nejvyšší důkazní hodnotou, když toto rozhodnutí neřeší a nedopadá na problematiku řešenou v rámci napadeného rozhodnutí, neboť uvedené rozhodnutí se týká jednání, která jsou policisty zjištěna tzv. „na vlastní oči“ a nikoliv jednání, které je policisty pouze dovozována jejich tzv. „logickými úvahami“ bez toho, aniž by na vlastní oči viděli, jaký světelný signál svítil na světelném signalizačním zařízení ve směru žalobkyně v době, kdy do křižovatky žalobkyně vjela a navíc za situace, kdy svědectví policistů obsahuje pouhé odhady bez objektivně existujícího a zjistitelného konkrétního podkladu. Je zcela zřejmé, že uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je, a často bývá, správními orgány použito jako „berlička“ v situacích, kdy neexistují žádné objektivní důkazy o vině domnělých pachatelů přestupků, v tomto případě žalobkyně, když v tomto konkrétním případě jsou výpovědi policistů, vycházející z pouhých domněnek, odhadů a tzv. „logických úvah“ žalovaným nedůvodně vyzdvihovány a je jím zcela nedůvodně přiznávána vysoká důkazní hodnota. V tomto případě pak ale takové svědectví nemůže být objektivně využitelné, neboť policisté na vlastní oči neviděli, ani objektivně vidět nemohli, jaký světelný signál svítil žalobkyni v době, kdy vjela do křižovatky, a ani nebyli schopni shodnout se na poloze svého vozidla ve vztahu k poloze vozidla obviněné, a ani na rychlosti vozidla řízeného obviněnou v době průjezdu křižovatkou. Za této situace pak je výpočet učiněný správním orgánem zjevně neobjektivní a nepodložený a nelze jej použít jako podklad pro závěry o vině žalobkyně.

Dále pak uvedla, že žalovaný odmítl všechny její návrhy na doplnění dokazování a vůbec nevzal v úvahu její obhajobu, kterou navíc velmi „okleštil“ tím, že jí zcela neumožnil provedení všech jejích důkazních návrhů na podporu svých tvrzení, a to zvláště za situace, kdy sám správní orgán konstatuje neexistenci žádných konkrétních důkazů za současného nedůvodného upřednostňování svědectví policistů, které vychází z pouhých a logických úvah namísto tzv. svědectví na vlastní oči. Toto je dalším příkladem neobjektivního a nesprávného postupu žalovaného a jeho zcela jednostranně hodnoceného a nedostatečně zjištěného a objasněného skutkového stavu věci i rozporuplné a pochybné důkazní situace.

Na základě všech uvedených skutečností pak žalobkyně navrhovala, aby soud po provedeném řízení vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zruší a věc tomuto orgánu vrátí k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně setrvává na svém tvrzení, že se přestupku, který je jí kladen za vinu, nedopustila. Shromážděné důkazní materiály však toto tvrzení žalobkyně vyvrací. Spáchání projednávaného přestupku žalobkyní bylo zcela spolehlivě zjištěno a prokázáno.

Zásada „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege“, na níž žalobkyně považuje za nutné upozornit, má vyloučit libovůli správních orgánů, které mohou posuzovat určitý skutek jako přestupek jediné v případě, že jeho znaky jsou popsány v zákoně účinném v době spáchání přestupku. Za takový skutek je pak možné uložit pouze takovou sankci, kterou opět stanoví zákon. Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákon a o silničním provozu, porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení § 70 odst. 2 písm. a) a d) zákona o silničním provozu. Sankce jí byla uložena dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Zmíněná zásada byla dodržena a není zřejmé, proč na ni žalobkyně upozorňuje. Dodrženo bylo zároveň ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, dle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku a dále bylo dodrženo také ust. § 7 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého lze pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. S ohledem na předkládanou zásadu se žalovaný musí pozastavit nad skutečností, že v žalobě je opakovaně uváděno ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, které se v zákoně o přestupcích vyskytovalo do 31. 7. 2011, přitom přestupkového jednání se žalobkyně dopustila dne 18. 2. 2014.

Dle žalobního bodu 1. žalobkyně vjela do křižovatky ulic Znojemska a Hradební v Jihlavě na červený světelný signál, neboť již nestačila bezpečně zastavit své vozidlo. V žalobním bodu 2. žalobkyně tvrdí, že § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého je řidič povinen zastavit vozidlo na červený světelný signál „Stůj!“, nelze vykládat izolovaně, ale je nutné ho vykládat v souvislosti s § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, dle kterého řidič může pokračovat v jízdě, pokud nemůže bezpečně vozidlo zastavit před hranicí křižovatky. Takto účelový výklad zákona však žalovaný striktně odmítá. Zmíněné ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, se dotýká výhradně povinnosti řidiče zastavit vozidlo na žlutý světelný signál „Pozor!“. Není možné z něj dovozovat, že pokud řidič ignoruje žlutý světelný signál „Pozor!“ a následně nestačí zastavit vozidlo na červený světelný signál „Stůj!“, může do křižovatky vjet! Takový výklad je zcela nepřípustný.

Současně je v žalobním bodu 2. obsaženo tvrzení, že žalobkyně vjela do křižovatky na žlutý světelný signál „Pozor!“. Žaloba je vnitřně rozporná a je obtížné jejímu obsahu rozumět. Šestý odstavce žalobního bodu 2. obsahuje úvahu, že žalobkyně v jeden okamžik nemohla porušit ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy vjet do křižovatky na světelný signál s červeným světlem „Stůj!“, a současně porušit ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy vjet do křižovatky na žlutý světelný signál „Pozor!“. Tímto tvrzením je překrucován výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně byla uznána

vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) a d) zákona o silničním provozu tím, že dne 18. 2. 2014 v 16:05 hod. jako řidička motorového vozidla na křižovatce ulic H. a Z. v J. nezastavila vozidlo na signál se žlutým světlem „Pozor!“ a následně vjela do křižovatky v době, kdy v jejím směru jízdy svítil signál s červeným světlem „Stůj!“.

Žalobkyně nebyla uznána vinnou z vjetí do křižovatky na žlutý světelný signál „Pozor!“ a současně na červený světelný signál „Stůj!“, nýbrž z nezastavení vozidla na žlutý světelný signál „Pozor!“ a z následného vjetí do křižovatky na červený světelný signál „Stůj!“. Tato formulace v žádném případě neznačí nerozhodnost správního orgánu I. stupně. Takto popsaným jednáním bylo porušeno v této věci stěžejní ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Co se týče namítaného alibismu správního orgánu I. stupně, z rozhodnutí tohoto orgánu nic nenasvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně postupoval při tomto přestupkovém řízení s cílem získat finanční prostředky do rozpočtu města. Za spolehlivě zjištěný a prokázaný přestupek byla žalobkyni uložena sankce v zákonném rozmezí. Dle žalovaného je možné v argumentu žalobkyně spatřovat pouhý nepodložený dojem, vycházející ze subjektivního hodnocení sankcionované osoby. Žalovanému, který současně působí jako kontrolní a metodický orgán na úseku výkonu přestupkové agendy, je známo, že správní orgán I. stupně při své činnosti takovýmito úvahami při udělování sankcí za přestupkové jednání motivován není.

Pokud jde o upozornění firmy Patriot obsažené v jejím vyjádření, že pokud není prokazatelný důkaz o nerespektování signálů světelného signalizačního zařízení, nelze v době fázového přechodu předjímat, zda došlo k porušení zákona o silničním provozu, na jeho základě není možné učinit závěr, že se žalobkyně projednávaného přestupku nedopustila, žalovaný znovu odkázal na shromážděný důkazní materiál. Správce světelného signalizačního zařízení nemůže řešit otázky právní kvalifikace zavinění, k tomu jsou příslušné správní orgány.

Žalobkyně dále uvádí, že důkazy musí tvořit ucelený řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Žalobkyně není dostatečně konkrétní, neuvádí, který důkaz nepovažuje za pravý či věrohodný. Veškeré důkazy byly provedeny při ústním jednání v přítomnosti zástupce žalobkyně. Opakovaně je napadána nepřesvědčivost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, a to na základě skutečnosti, že neviděli na světelné signalizační zařízení ze strany jízdy žalobkyně. Zasahující policisté na vlastní oči viděli světelné signalizační zařízení ze svého směru jízdy a viděli na vlastní oči také pohyb vozidla žalobkyně. Světelný signalizační plán doložila firma Patriot. Před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zcela objasněno, jak se rozsvěcují jednotlivá světla světelného signalizačního zařízení v potřebných směrech jízdy a na jak dlouho. Správní orgán I. stupně shromáždil v této věci další důkazy, před vydáním rozhodnutí měl k dispozici přestupkový spis policie tvořený oznámením přestupku, oznámením přestupku sepsaným na místě a úředním záznamem, dále svědecké výpovědi dvou svědků, vyjádření firmy Patriot, evidenční kartu řidiče, vyjádření zástupce žalobkyně a jím předložený plán křižovatky, která se navíc nachází nedaleko sídla správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně shromáždil v této věci dostatek důkazních materiálů, jímž bylo spáchání

přestupku žalobkyní dostatečně zjištěno a prokázáno. K hodnocení důkazů se vyjádřili v odůvodněních svých rozhodnutí jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by v této věci byly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních byla vydána v souladu se zákonem a žalovaný neshledal ani žádné procesní vady.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval proto její zamítnutí.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně Magistrát města Jihlavy pod č. j. MMJ/OD/4454/2014-11 JID: 96246/2014/MMJ vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobkyně je vinna ze spáchání přestupku dle ust. **§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) a d) zákona o silničním provozu tím, že dne 18. 2. 2014 v 16:05 hod., jako řidič motorového vozidla zn. Š. O., reg. zn., v J., na křižovatce ulic H. a ., ve směru jízdy od City Parku na Pelhřimov, nezastavila vozidlo na signál se žlutým světlem „Pozor!“ a následně vjela do křižovatky v době, kdy v jejím směru jízdy svítil signál s červeným světlem „Stůj!“.**

Na základě výše uvedených skutečností v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu a s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se jí ukládá pokuta v částce 3.000 Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že při ústním jednání provedl důkaz listinou ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu, kdy touto listinou je přestupkový spis Policie ČR, které tvoří oznámení o přestupku a oznámení o přestupku sepsané na místě, součástí spisu je úřední záznam policistů a správní spis je doplněn o výpis z evidenční karty řidičky.

U nařízeného ústního jednání vypovídala svědkyně – policistka H. F., která uvedla, že dne 18. 2. 2014 byla zařazena v hlídce OO Policie ČR J., a to jako velitel hlídky, společně s M. N. Výkon služby byl zaměřen na dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a veřejný pořádek. Pro výkon služby měli přidělené služební vozidlo v barevném provedení Policie ČR. Na dotaz odpověděla, že se služebním vozidlem jeli z M. náměstí v J. po ulici Z. na křižovatku s ulicí H. Stáli v odbočovacím pruhu vlevo směrem k City Parku jako první a svítil jim červený signál „Stůj!“. Po rozsvícení zelené směrové šipky vlevo se rozjeli a v té době projelo křižovatkou směrem od City Parku k ulici D. osobní motorové vozidlo zn. Š. O. černé barvy. Na dotaz, jaký byl další postup hlídky, odpověděla, že zapnuli modré výstražné světlo a v křižovatce se rozjeli směrem za uvedeným vozidlem. Vozidlo dojeli kousek za uvedenou křižovatkou a se zapnutým modrým světlem doplněným červeným nápisem STOP Policie jeli za tímto vozidlem. Na tuto výzvu řidička vozidla reagovala zastavením vpravo u kraje. Přestupek s řidičkou řešila svědkyně, přistoupila k vozidlu a řidičku vyzvala, aby předložila doklady potřebné k řízení vozidla. Toto učinila, doklady byly v pořádku. Poté řidičce sdělila, že je podezřelá z přestupku, že projela křižovatkou na červený signál „Stůj!“ ve chvíli, kdy policisté měli zelený signál „volno“. Na toto řidička odpověděla, že jela na oranžovou a červená ještě nesvítila. Policisté, jak sdělila, ji poučili, že i jízda na žluté světlo je přestupkem, a pokud oni měli signál volno, tak není možné, aby ona měla žlutý signál. Řidičce řekla, že přestupek je možné řešit v blokovém řízení a řidička s tímto souhlasila.

Policistka jí uložila pokutu ve výši 500 Kč a vypsala pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Mezitím, co vypisovala pokutový blok, tak řidička telefonovala, a když k ní přišla, aby podepsala pokutový blok, tak jí řekla, že chce věc oznámit do správního řízení. Proto pokutový blok stornovala a vypsala oznámení o přestupku. Na toto oznámení se řidička vyjádřila ve smyslu, že jela na oranžovou. Oznámení o přestupku podepsala. Poté řidičce vrátili doklady a z místa odjeli. Na dotaz, zda si je bezpečně jistá, že vjížděli do křižovatky na signál „Volno“ a řidička tak musela projet na signál „Stůj!“, odpověděla, že tímto si je bezpečně jistá. Na dotaz pak odpověděla, že vozidlo policie, jehož byla členkou osádky, stálo v levém odbočovacím jízdním pruhu na ulici Znojemska směrem od M. náměstí k City Parku, a to jako první v pořadí. Na dotaz, zda může popsat situaci v křižovatce, zejména který směr měl volno ve chvíli, kdy policisté stáli, odpověděla, že když stáli u semaforu, tak toto nesledovala a není schopna odpovědět. Na dotaz pak sdělila, že služební vozidlo řídil kolega. Na dotaz, zda si je jistá, že se služební vozidlo rozjelo až ve chvíli, kdy se na semaforu rozsvítila zelená, a zda k tomu nedošlo dřív, a zda ona sama na semaforu viděla zelené světlo, odpověděla, že služební vozidlo se rozjelo až poté, kdy se rozsvítil zelený signál volno. Tento signál na semaforu viděla. Navíc kolega N. je v dodržování předpisů silničního provozu důsledný. Na další dotaz, zda může uvést, jak rychle se služební vozidlo rozjelo, zda to bylo prudce či plynule, odpověděla, že vozidlo policie se rozjelo do křižovatky plynule. Jejich rychlost odhaduje asi na 10 km/hod. Dále na dotaz, zda viděla z pozice služebního vozidla na signál ze směru, odkud přijelo vozidlo obviněné, odpověděla, že na tyto signály neviděla, ale z logiky věci je zřejmé, že v době, kdy jejich směr jízdy má zelený signál volno, není možné, aby křížící směr měl také signál volno. Na dotaz, ve které chvíli a v jakém místě spatřila projíždějící vozidlo, odpověděla, že byli asi 3 metry za semaforem, když okolo nich projela černá O. Na dotaz, jakou rychlostí uvedené vozidlo kolem nich projelo, odpověděla, že vozidlo se na semaforu nerozjíždělo, projelo plynule až do křižovatky, a to rychlostí asi 30 až 40 km/hod. Řidička při uvedené rychlosti byla schopna v křižovatce zastavit. Na dotaz, zda viděla, v jaké pozici se nacházelo vozidlo obviněné ve chvíli, kdy se na semaforu v jejím pruhu jízdy rozsvítil žlutý signál, odpověděla, že na světelné signály ve směru jízdy obviněné neviděla. Na dotaz, zda bylo vozidlo policie vybaveno signalizací a GPS, či kamerovým systémem, odpověděla, že vozidlo je vybaveno GPS, nikoliv kamerovým systémem.

Druhý z policistů, svědek M. N. vypověděl, že dne 18. 2. 2014 byl zařazen v hlídce obvodního oddělení Policie ČR Jihlava, a to jako řidič, společně s H. F. Výkon služby byl zaměřen na dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a na dohled nad dodržováním veřejného pořádku. Pro výkon služby měli přidělené služební vozidlo v barevném provedení Policie ČR. Na dotaz, kde přestupek zjistili, odpověděl, že se služebním vozidlem jeli z M. náměstí v J.po ulici Z. ke křižovatce s ulicí H. Nepamatuje si zcela přesně, zda v době, kdy k semaforu přijížděli, svítil již zelený signál volno. Zařadili se do levého odbočovacího pruhu směrem k City Parku. Ve chvíli, kdy se pro jejich směr jízdy rozsvítil zelený signál volno, tak vjížděli do křižovatky a z levé strany v té chvíli do křižovatky vjela černá Š. O., která křižovatku projela směrem k ulici D. Na dotaz, jaký byl postup jejich hlídky, odpověděl, že protože jim svítil signál volno, nemohlo mít uvedené vozidlo také signál volno. Proto se rozhodli vozidlo zastavit a zkontrolovat. Zapnuli modrá výstražná světla a rozjeli na ulici H. směrem k ulici D. Vozidlo měli po celou dobu v dohledu a zastavili jej za zatáčkou v ulici H. Při zapnutí modrých světel užíli červený nápis STOP Policie, na tuto výzvu řidička vozidlo zastavila. Na dotaz, kdo s řidičkou přestupek řešil, uvedl, že přestupek řešila kolegyně F. a on byl při řešení přestupku přítomen. Řidičce sdělili, že je podezřelá z přestupku jízdy na červený signál „Stůj!“ a dále jí řekli, že je možné

přestupek vyřešit v blokovém řízení. S tím nejprve řidička souhlasila a chtěla jej řešit v blokovém řízení s tím, že nemá hotovost. Proto kolegyně F. vypsala pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Po vypsání bloku jim řidička sdělila, že si věc rozmyslela, a že věc bude řešit se svým právním zástupcem. Požadovala oznámení přestupku ke správnímu orgánu. Z tohoto důvodu kolegyně F. vypsala oznámení o přestupku, kde se řidička vyjádřila ve smyslu, že jela na oranžovou, nikoliv na červenou. Oznámení o přestupku podepsala. Po sepsání oznámení o přestupku řidičce vrátili doklady a z místa odjeli. Na dotaz, kdo řídil policejní vozidlo, odpověděl svědek, že toto řídil on. Na dotaz, kde zastavil vozidlo při příjezdu do křižovatky, uvedl, že přesně si nepamatuje, kdy se rozsvítil zelený signál volno, ale pokud v křižovatce měli zastavit, tak to bylo na hranici křižovatky před světelným semaforem. Dotaz, zda z jeho pozice řidiče viděl signalizační zařízení ve směru řidičky, odpověděl, že ne, na toto světelné zařízení neviděl, jak již uvedl, jim svítil zelený signál volno a není možné, aby tento signál svítil i na křížící se ulici. Na dotaz, zda může uvést, na jaký světelný signál se policejní vozidlo rozjelo, odpověděl, že se rozjeli na zelený signál volno. Na dotaz, jak daleko od hranice křižovatky se nacházelo jejich vozidlo, když viděli projet vozidlo Octavia, odpověděl, že v době, kdy vjížděli do křižovatky a byli asi jeden metr od příčné čáry souvislé, tak v té době vjelo vozidlo Octavia do křižovatky. Od hranice křižovatky, myslí tím příčnou čáru ve směru jízdy vozidla Octavia, bylo toto vozidlo vzdáleno asi 1 metr. Toto je pouze jeho odhad. Dále na dotaz, jakou rychlostí se svědek do křižovatky rozjel, odpověděl, že se rozjížděl pomalu, ale v době, kdy se rozjížděl, zaregistroval z levé strany příježdějící vozidlo. Na dotaz, jakou rychlostí toto vozidlo jelo, uvedl, že se domnívá, že jelo rychlostí do 50 km/hod.

Dále z odůvodnění, ale i důkazů založených ve správním spise vyplývá, že v rámci dokazování požádal správní orgán I. stupně o písemné odborné vyjádření firmu Patriot s.r.o. Brno. Ve vyjádření je v bodě 1. uvedeno, že pro řízení provozu na uvedené křižovatce, byl osazen řadič, který odpovídá všem ustanovením českých státních norem a jeho použití na pozemních komunikacích je schváleno příslušným povolením Ministerstva dopravy. Svit signálu Volno vzájemně kolizních signálních skupin je vyloučen. Každý zjištěný rozpor je důvodem k přechodu SSZ do poruchového režimu. Délka svitu společně svítícího červeného a žlutého signálu je v souladu s ČSN jednotná pro všechny vozidlové signální skupiny 2 sec., zadaná délka svitu žlutého signálu je 3 sec. Mezičasy vzájemně kolizních signálních skupin byly vypočítány metodou kolizních ploch.

V bodě 2 je popsána situace na předmětné křižovatce v době, kdy podle zadání v SW řadiče je provozován signální plán č. 8 (maximální délka cyklu 105 sec.) – režim s dopravně závislým řízením v proměnné délce cyklu, kdy délky signálu „Volno“ určitých signálních skupin jsou dynamicky přizpůsobovány hustotě silničním provozu. Mezičas pro situaci VA-vyklizuje, VH najíždí je 3 sec.; tato hodnota vyjadřuje dobu mezi skončením jednoho signálu Volno a zahájením signálu Volno kolizní signální skupiny. Mezičas 3 sec. Znamená, že nastává společný svit v délce 2 posledních vteřin žlutého signálu vozidlové signální skupiny, které signál Volno skončil a červenožlutého signálu vozidlové signální skupiny, které signál Volno začíná.

Dřívější rozsvícení signálu Volno na signálních skupinách než po uplynutí mezičasu nedovolí bezpečnostní SW a kontrolní a jistící obvody řadiče.

Pod bodem 3 pak v závěru uvedeno, že výpočet mezičasů vychází z určitých návrhových rychlostí. Tzn., že pokud se např. vozidlo rozjede ostřeji, bude v kolizní ploše dříve, než ji kolizní vozidlo opustí. Stejně tak opačně platí, že pokud vyklizující vozidlo pojede pomaleji, nestačí ji opustit před vjezdem kolizního vozidla.

Firma Patriot upozornila, že pokud není prokazatelný důkaz o nerespektování signálu SSZ, nelze v době fázového přechodu předjímat, zda došlo k porušení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění uvedl, že posuzoval námitky žalobkyně a návrhy ve vztahu k předloženým důkazním prostředkům. Na návrh zpracovat znalecký posudek správní orgán I. stupně nepřistoupil, a to z důvodů, které uvedl sám zmocněnec obviněné. S ohledem na skutečnost, že v uvedeném případě nejsou zaznamenány žádné stopy, není známa rychlost vozidel ani jejich přesná poloha, vycházely by závěry znaleckého posudku pouze z vyjádření firmy Patriot. Vypracování znaleckého posudku by bylo proto zcela nadbytečné. Důkazními prostředky s nejvyšší důkazní hodnotou je důkaz svědeckou výpovědí a důkaz listinou, kterou je vyjádření firmy Patriot. Nejprve správní orgán I. stupně důkladně posoudil svědecké výpovědi zakročujících policistů. Důležitým bodem ve svědeckých výpovědích je, že oba svědci shodně vypověděli, že se služebním vozidlem vjížděli do křižovatky na signál se zeleným světlem „volno“, a ve stejné chvíli ve směru od City Parku k ulici D. vjela do křižovatky obviněná. Svědkyně F. vypověděla, že se služebním vozidlem byli asi 3 metry za semaforem, když okolo nich projela černá O. Svědek N. vypověděl, že když vjížděli do křižovatky, bylo vozidlo Š. O. najeté do křižovatky asi 1 metr od příčné čáry souvislé. Dle vyjádření firmy Patriot je vyloučeno, aby současně svítil signál volno ve vzájemně kolizních směrech. Správní orgán I. stupně neshledal ve výpovědích policistů takové rozpory, které by výpovědi svědků činily nevěrohodnými, nebo vyvolávaly jakékoliv pochybnosti. Proto se správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek NSS, č. j. 4As 19/2007-114, v němž je mimo jiné konstatováno následující. „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi NSS dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

Správní orgán I. stupně použil k posouzení skutečností i list č. 16, který byl do spisu vložen zmocněncem žalobkyně, a na kterém je snímek předmětné křižovatky pořízený z portálu www.mapy.cz. Příložením pravítka od příčné čáry souvislé levého jízdního odbočovacího pruhu ve směru od Masarykova náměstí k příčné čáře souvislé pro přímý směr jízdy ve směru od City Parku je doloženo, že policistům ve výhledu do křižovatky nic nebránilo, navíc při vjíždění do křižovatky se rozhledové poměry zlepšují.

Jak již bylo zmíněno, signál se žlutým světlem „Pozor!“ svítí po dobu 3 sec. Za tuto dobu urazí vozidlo při rychlosti 50 km/hod. vzdálenost 41,67m. V tomto úseku lze vozidlo bezpečně zastavit. S nižší rychlostí se logicky zkracuje jak ujetá vzdálenost, tak i brzdná dráha. Na základě těchto faktů došel správní orgán I. stupně k závěru, že obviněná při jízdě ke křižovatce nerespektovala již 3 vteřiny svítící signál se žlutým světlem „Pozor!“, který jí ukládá povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, a příčnou

čáru souvislou přejížděla ve chvíli, kdy se již na semaforu v jejím směru jízdy rozsvítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Ve stejném okamžiku se policistům odbočujícím vlevo rozsvítil na semaforu signál se zelenou směrovou šipkou „Volno“, na který se policisté rozjeli do křižovatky.

Správní orgán I. stupně k argumentaci zmocněnce obviněné, že obviněná neměla respektovat „pouze“ žlutý signál, a to z důvodů uvedených v ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu sdělil, že i nerespektování ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu. S ohledem na skutečnost, že obviněná vjela do křižovatky ve chvíli, kdy policisté pro svůj směr jízdy měli rozsvícený signál „Volno“ a délka svitu žlutého světla „Pozor!“ je 3 sec., nelze považovat za splněnou podmínku uvedenou v § 70 odst. 2 písm. d) za středníkem; „je-li však toto vozidlo při rozsvícení signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě“.

Materiálním znakem přestupku je porušení zákonem chráněného zájmu společnosti, což je v uvedeném případě bezpečnost a plynulost silničního provozu a ochrana života, zdraví, osob a majetku. Jak vyplývá z vyjádření firmy Patriot, jsou z důvodu hustoty provozu a jeho plynulosti nastaveny světelná signalizační zařízení tak, že prodlevy při vyklizení křižovatky a najíždění do křižovatky jsou minimální, stanovené na základě výpočtů metodou kolizních ploch. To však vyžaduje plné respektování světelných signálů ze strany účastníků silničního provozu. V opačném případě dochází ke vzniku kolizních situací. Obviněná svým jednáním materiální znak přestupku bezpochyby naplnila.

Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání.

Z rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu pak vyplynulo, že žalovaný se s provedenými důkazy i s jejich hodnocením orgánem I. stupně ztotožnil, neboť dle jeho názoru se v tomto případě žádné důvodné pochybnosti nevyskytují.

Žalovaný uvedl, že se nemůže ztotožnit s tvrzením obviněné, že správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí na základě obecně užívaných a objektivně nepodložených frází. Poklady pro rozhodnutí shromážděné ve spisovém materiálu nadevšechnu pochybnost prokazují, že žalobkyně dne 18. 2. 2014 v Jihlavě na křižovatce ulic Hradební a Znojemská nerespektovala světelné dopravní značení. Tento závěr se opírá jak o vyjádření firmy Patriot, tak o svědecké výpovědi. Skutečnost, že policisté neviděli na SSZ ze směru jízdy obviněné, nesnižuje důkazní hodnotu svědeckých výpovědí. Policisté na vlastní oči viděli vozidlo obviněné a byli schopni poskytnout informace o jeho rychlosti i o místě, kde se v určitý čas nacházelo. Spáchání projednávaného přestupku obviněnou bylo dostatečně prokázáno, shromážděný důkazní materiál je dostačující a další dokazování již žalovaný s odkazem na ust. § 6 správního řádu považuje za nadbytečné.

K připomínce žalobkyně, odkazující na vyjádření firmy Patriot, která uvedla, že pokud se vozidlo rozjede ostřeji, bude v kolizní ploše dříve, než je kolizní vozidlo opustí, stejně tak platí, že pokud vyklizující vozidlo pojede pomaleji, nestačí ji opustit před výjezdem kolizního vozidla, když v závěru vyjádření je uvedeno, že pokud není prokazatelný důkaz o nerespektování signálů SSZ, nelze předjímat, zda došlo k porušení pravidel silničního provozu, žalovaný uvedl:

Dle svědecké výpovědi policejní vozidlo vjíždělo do křižovatky plynule velmi nízkou rychlostí, čímž je možné vyloučit, že by z důvodu ostřejšího rozjezdu bylo toto vozidlo v kolizní ploše dříve, než ji vozidlo obviněné opustilo. Situaci, kdy vozidlo obviněné vjíždí do křižovatky pomaleji a nestihne ji opustit, lze vyloučit na základě svědecké výpovědi o poloze vozidla obviněné, které do křižovatky teprve začalo vjíždět. K výpovědi policistů pak uvedeno, že vzhledem k tomu, že výpovědi obou jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru správního orgánu I. stupně, že jejich výpovědi jsou zcela věrohodné. Ani žalovaný nespátřuje v jejich výpovědích rozpory, které by vedly k důvodným pochybnostem o jejich pravdivosti. Pokud policisté sledovali jedoucí vozidlo, nelze spatřovat rozpor v jejich vyjádření o poloze tohoto vozidla, který každý z policistů vztáhl k jinému okamžiku. Co se týče rychlosti jízdy vozidla obviněné, oba policisté se shodli v tom, že obviněná nepřekročila dovolenou rychlost, i s takovou informací je možno pracovat. Svědecké výpovědi policistů mají v posouzení věci skutečně zásadní význam, neboť bez provedení tohoto důkazu by nebylo možné o věci rozhodnout.

Dále pak uvedeno, že byla naplněna jak subjektivní stránka přestupku, tak stránka objektivní.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 70 odst. 1 uvedeného zákona při řízení provozu na křižovatce se užívá zejména světelných signálů tříbarevné soustavy s plnými signály nebo se směrovými signály.

Podle § 70 odst. 2 uvedeného zákona při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče:

- a) signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením,
- b) signál se současně svítícím červeným a žlutým světlem „Pozor!“ povinnost připravit se k jízdě,
- c) signál se zeleným plným kruhovým světlem „Volno“ možnost pokračovat v jízdě, a dodrží-li ustanovení o odbočování, může odbočit vpravo nebo vlevo, přičemž musí dát přednost chodcům přicházejícím ve volném směru po přechodu pro chodce a cyklistům přijíždějícím ve volném směru po přejezdu po cyklisty. Svítí-li signál „Signál pro opuštění křižovatky“ umístěný v protilehlém rohu křižovatky, neplatí pro odbočování vlevo § 21 odst. 5,
- d) signál se žlutým světlem „Pozor!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost

v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením, je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě.

Soud zde uvádí, že předmětem daného sporu je to, že žalobkyně se měla dopustit přestupku, když nerespektovala při řízení provozu na křižovatce světelné signály tříbarevné soustavy, nerespektovala ust. § 70 odst. 2 před středníkem, tzn., že před křižovatkou nezastavila na signál se žlutým světlem „Pozor!“, na tento signál vjížděla do křižovatky a vjela do ní na signál s červeným světlem „Stůj!“ a tím se dopustila přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.

Správní orgán I. stupně i žalovaný při rozhodování o přestupu, z něhož byla viněna žalobkyně, vycházel z důkazů, a to spisu Policie ČR, v němž je založeno oznámení přestupku z 18. 2. 2014, úřední záznam o přestupkovém jednání sepsaný a podepsaný policisty F. a N. a oznámení přestupku, kde policisté popsali, jakého přestupkového jednání se měla žalobkyně dopustit., Uvedli, že dne 18. 2. 2014 v 16.10 hod. na ulici H. v J., a to v křižovatce, nerespektovala světelné znamení „Stůj“, kdy tímto jednáním porušila § 70 odst. 2a zákona č. 361/2000 Sb., a proto je podezřelá z přestupku dle § 125c/1f5 zákona č. 361/2000 Sb.

Toto oznámení bylo sepsáno bezprostředně poté, kdy policisté zastavili žalobkyni, ta měla také možnost na uvedeném formuláři podat vysvětlení k podezření z přestupku, což také učinila, když na formulář svou rukou napsala *„Světelná signalizace svítila oranžově, pod tím je vlastnoruční podpis žalobkyně a jako svědkové události jsou pak uvedeni policisté M. N. a H. F.“*.

Věc nebyla vyřízena v blokovém řízení a byla postoupena policií Magistrátu města Jihlavy k řízení o přestupku, kdy zde bylo nařízeno jednání na den 28. 3. 2014, ke kterému kromě žalobkyně byli předvoláni i svědkové, a to policisté H. F. a M. N.

U nařízeného jednání byli po řádném poučení oba svědkové vyslechnuti, jednání se zúčastnil i právní zástupce žalobkyně.

Poté Magistrát města Jihlavy požádal o odborné vyjádření firmu Patriot s.r.o. Brno, kde žádal o vyjádření se ke světelné křižovatce H. a Z., a to zejména proto, že v průběhu řízení advokát jednoho z účastníků uvedl, že signál se žlutým světlem „Pozor!“ svítí v obou směrech současně s tím, že pro jeden směr se poté rozsvítí signál se zeleným světlem „Volno“ a pro druhý směr se rozsvítí signál s červeným světlem „Stůj!“. Tím mělo dojít, jak uvedeno, k situaci, kdy obě vozidla vjela do křižovatky, aniž by některý z řidičů porušil ustanovení zákona o silničním provozu. Odborné vyjádření směřovalo k tomu, jak je řízení křižovatky se světelnými signály nastaveno, především doba svícení jednotlivých signálů, prodlevy a jejich vzájemné překrývání s druhým směrem. Dále měla uvedená organizace odpovědět na otázku, zda je možné, aby v případě rozsvícení signálu se zelenou směrovou šipkou vlevo ve směru

jízdy od Masarykova náměstí do ulice Hradební k City Parku, současně svítilo žluté světlo „Pozor!“ ve směru jízdy od City Parku z Ulice Hradební v přímém směru k ulici Dvořákova.

Společnost Patriot s.r.o. se vyjádřila jednak k technické způsobilosti SSZ, popsala situaci a v závěru uvedla, že podotýká, že výpočet mezičasů vychází z určitých návrhových rychlostí. To znamená, že pokud se např. vozidlo rozjede ostřeji, bude v kolizní ploše dříve, než ji kolizní vozidlo opustí. Stejně tak opačně platí, že pokud vyklizující vozidlo pojede pomaleji, nestačí ji opustit před vjezdem kolizního vozidla. V úplném závěru uvedeno, že společnost upozorňuje, že pokud není prokazatelný důvod o nerespektování signálů SSZ, nelze v době fázového přechodu předjímat, zda došlo k porušení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

K jednotlivým provedeným důkazům soud uvádí, že pokud jde o provedené důkazy, výsledky dvou policistů (ženy a muže), jejich výpovědi správní orgán I. stupně doslovně citoval ve svém rozhodnutí a výslovně citoval také vyjádření společnosti Patriot s.r.o., takže v tomto směru není potřebné znovu výpovědi svědků a celé stanovisko společnosti Patriot citovat.

Soud tedy vzal za prokázané, že zcela jednoznačně se rozhodnutí správního orgánu I. stupně i stanovisko žalovaného opírá o provedené důkazy, a to výpovědi svědků – policistů a zprávu společnosti Patriot, které vyhodnotili tak, že v daném případě jednoznačně došlo k porušení povinnosti stanovené zákonem ohledně dodržování signalizačního zařízení při řízení provozu na křižovatce ze strany žalobkyně a zcela jednoznačně k porušení ust. § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) a písm. d) zákona o silničním provozu, neboť dle názoru žalovaného, z toho co vyplynulo z výpovědi obou policistů, žalobkyně do křižovatky vjížděla rychlostí do 50 km/h nebo i méně, když policisté ji spatřili ve vzdálenosti od křižovatky, z jejíhož směru vyjížděla, ve vzdálenostech, které oba uváděli.

Žalovaný i správní orgán I. stupně vzali tedy za jednoznačně prokázano, že když žalobkyně přijížděla k předmětné křižovatce, jela takovou rychlostí, že mohla zastavit na signál se žlutým světlem „Pozor!“, jak jí to ukládá povinnost stanovená v ust. § 70 odst. 2 písm. d) silničního zákona. Dle správních orgánů však svou povinnost v tomto směru porušila, neboť přes svítící žlutý signál, na nějž měla zastavit vozidlo, nezastavila, a do křižovatky pak již vjela na signál s červeným světlem „Stůj!“, čímž příslušná ustanovení zákona o silničním provozu jednoznačně porušila. Nic jí tedy nebránilo při rychlosti jízdy do 50 km/h, aby včas na žluté signální světlo zastavila a předepsaná ustanovení zákona ohledně řízení provozu na křižovatce týkající se signálu tříbarevné soustavy dodržela.

S tímto stanoviskem žalobkyně od počátku nesouhlasila, když měla za to, že jela takovou rychlostí, která jí neumožnila zastavit na signál se žlutým světlem vozidlo, protože při rozsvícení tohoto signálního světla, byla uvedenému signálu tak blízko, že vozidlo již nemohla zastavit bezpečně, a proto pokračovala v jízdě, tak jak jí to dovoluje ust. § 70 odst. 2 písm. d) silničního zákona, a protože toto zákonné ustanovení dovoluje řidiči při nemožnosti bezpečně zastavit na žluté signální světlo v jízdě pokračovat, žádného přestupkového jednání se dopustit nemohla, a proto s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasila.

Soud zde uvádí, že z výpovědí samotných policistů vyplývá, že na signální zařízení ve směru křižovatky, kde projížděla žalobkyně, ani jeden z nich neviděl, usuzovali však

„logicky“ na to, že žalobkyně se přestupkového jednání dopustila, když vjížděla do křižovatky na žluté signální světlo a do křižovatky již vjela a jí projížděla na červené signalizační světlo, neboť policisté křižovatku ve svém směru opustili na zelené signalizační světlo, takže zelený signál „logicky“ při vjezdu do křižovatky nemohla mít současně i žalobkyně, když ji měli v jiné části křižovatky policisté a žalobkyně jela takovou rychlostí, tedy dovolenou rychlostí, aby stačila před křižovatkou na žluté signální světlo zastavit.

S ohledem na to, z jakých důkazů při hodnocení přestupkového jednání vycházely správní orgány, soud uvádí, v souladu se stanoviskem žalobkyně, že ani soud nemá zatím za prokázáno, že by bylo zcela bezpečně zjištěno, že žalobkyně musela vjet do křižovatky na červené světlo, když předtím na žluté svítící signál nezastavila a křižovátku projela.

Soud, má za to, že nebyl zjištěn skutkový stav tak, že by o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť pokud jde o policisty v jiné části křižovatky, kteří přestupkové jednání s žalobkyní řešili, je zcela evidentní z jejich výpovědí, že na semafor, tedy svítící signální soustavu ze strany žalobkyně ani jeden z nich neviděl, usuzovali na to, že žalobkyně vjela do křižovatky na červený světelný signál v momentě, kdy policisté měli zelený signál, na nějž vjížděli do křižovatky, takže dle nich žalobkyně logicky musela mít signál červený.

Tato situace však nebyla zjištěna tak, že by slyšení svědkové - policisté přímo svými smysly vnímali, na jakou barvu signálního zařízení žalobkyně do křižovatky vjela, a usuzovali na to, že vjela na signál červená „Stůj!“, protože oni v jiné části křižovatky měli signál „Volno“, zelená.

Toto je však pouze důkaz nepřímý, neboť jak soud uvedl, světelnou signalizační soustavu na křižovatce z té strany, z níž přijížděla žalobkyně, ani jeden z nich neviděl.

Dá se usuzovat, že když policistům svítil signál zelený, tedy „Volno“, žalobkyni nemohl svítit stený signál, nicméně se nepodařilo dle názoru soudu správním orgánům prokázat, že žalobkyně by jela před křižovatkou takovou rychlostí, že by při rozsvícení signálu se žlutým světlem „Pozor!“, mohla zastavit vozidlo bezpečně, a proto neměla přejet křižovatkou, tak jak jí to dovoluje ust. § 70 odst. 2 písm. d) za středníkem zákona o silničním provozu, což učinila.

Soud má totiž za to, že nebylo bezpečně prokázáno, jakou rychlostí žalobkyně před křižovatkou jela, když jeden z policistů uvádí rychlost 30-40 km/h (asi) a druhý 50 nebo pod 50 km/h.

Soud má za to, že samozřejmě policisté do jisté míry rychlost, kterou žalobkyně vyjížděla z křižovatky, mohli vnímat, nicméně pokud jde o svědka N., tento byl řidičem policejního vozidla, takže má soud za to, že v uvedeném krátkém intervalu, kdy žalobkyni viděl jet vozidlem, zajisté nemohl naplno vnímat ani posoudit, o jakou skutečnou rychlost se jedná a soud má za to, že toto nemohlo být ani zcela jednoznačně vnímáno ze strany policistky, která sice nebyla řidičkou policejního vozidla, nicméně soud má za to, že i když by se jednalo o policisty z dopravního oddělení, v uvedeném poměrně krátkém úseku by stěží najisto zaznamenali, zda se jednalo o rychlost např. 40, 50 nebo 60 km/h.

Samozřejmě by byl rozdíl, zda žalobkyně by jela rychlostí 40 km/h či 60 km/h, tedy jakou rychlostí příjížděla ke světelnému signalizačnímu zařízení a zda tedy mohla na žlutý signál před křižovatkou zastavit či nikoliv.

Žalobkyně ani netvrdila, že by do křižovatky vjížděla na zelený svítící signál, tedy „volno“, nicméně uváděla, že nevjížděla do křižovatky na červeně svítící signál, nýbrž na žlutě svítící signál, a to proto, že se jí nepodařilo již před křižovatkou bezpečně na žlutě svítící signál zastavit.

Soud zde má za to, že toto tvrzení žalobkyně nebylo v průběhu správního řízení zpochybněno, tedy že nebylo najisto postaveno, že by tomu bylo jinak, zvláště, když ze stanoviska společnosti Patriot s.r.o. vyplývá, že výpočet mezičasů vychází z určitých návrhových rychlostí. Tzn., že pokud se např. vozidlo rozjede ostřeji, bude v kolizní ploše dříve, než je kolizní vozidlo opustí, stejně tak opačně platí, že pokud vyklizující vozidlo pojede pomaleji, nestačí ji opustit před vjezdem kolizního vozidla.

Soud zde ještě podotýká, že pokud jde o vozidlo policistů, z jejich výpovědi vyplývá, že policista N. se rozjížděl pomalu, plynule, a že jeho rychlost mohla být asi 10 km/hod., přičemž soud má za to, že ani rychlost vozidla policie, tedy 10 km/h nebyla postavena najisto, když policistka F. pouze uvedla, že policista N. vždy dodržuje dopravní předpisy, a že rychlost vozidla při rozjezdu byla „asi“ 10 km/h.

Soud tedy uvádí závěrem, že z důkazů, které byly provedeny, nelze najisto postavit, že žalobkyně se přestupkového jednání, které se jí klade za vinu, dopustila, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť nebylo najisto postaveno, že žalobkyně jela takovou rychlostí před křižovatkou, jež by jí umožňovala bezpečně zastavit před křižovatkou.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Ve věci měl úspěch žalobkyně, proto jí náleží náhrada nákladů jí vzniklých v souvislosti se soudním řízením, které má povinnost zaplatit žalovaný žalobci.

Pokud jde o výši těchto nákladů, žalobkyni vznikly náklady řízení – zaplacený soudní poplatek 4000 Kč, 4 úkony právní pomoci advokátem po 3100 Kč (převzetí, návrh, účast u dvou soudních jednání), 4x režijní paušál po 300 Kč, náhrada za promeškaný čas – 800 Kč a 2x jízdné Jihlava – Brno a zpět (celkem 2594 Kč) dle vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková|

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně